

Venjing, hvat er tað?

— spyr Séan Cannon, sum er granni hjá Scargill og ikki ivast í, Dubliners eiga at leggja upp í samfelagstjakið, uttan tó at prædika politikk.

Sangarar eru ikki og eiga heldur ikki at vera politikarar, sigur hann í samroðu í Vágum og á Streymoynni á veg til Havnar hósdagin

Séan Cannon

Séan Cannon noyddist at ferðast longri enn hinir í Dubliners fyrri at standa á pallinum á Hálsi friggjakvöldið og leygarkvöldið.

Ti hann býr í Onglandi, í Yorkshire. Og har hevur hann ein góðan granna, Scargill, formannin í námsarbeiðarafelagnum. Tá tað drúgva verkfallið var fyrri nøkrum árum síðani, stuðlaði Séan við sang.

Séan Cannon er litillátin maður og vilt tú hoyra reyp um The Dubliners, skal tú spyrja onkran annan enn hann.

Séan visti um Føroyar, áðrenn hann kom úr tí litla flogfarinum í Vágum hósdagin.

— Ein vinmaður mín í Liverpool hevur verið her við stuttleikabáti og hann hevur sagt mær um Føroyar. Eg havi hoyrt Spælimenninar í Edinburgh.

Eg hevði viljað verið her

í minst tvær vikur. Men tað besta hevði verið, um eg kundi búð her eitt heilt ár. Tú kanst ikki læra land og fólk at kenna rættiliga, ert tú styttri tíð í einum landi.

Séan Cannon veit, hvat hann tosar um. Hann hevur búð í Spania í eitt ár.

Bara vant einaferð

Séan Cannon hevur verið fimm ár í Dubliners. Vit spurdu, hvussu teir bera seg at við at venja, tá ikki allir bógva í sama landi.

— Tey fimm árin, eg havi verið við, hava vit bara vant eina ferð. Og tá mætti Barry enn tá ikki upp!

Vónleyst er at siggja á Séan, um hann skemtar ella tosar í fullum álvara.

— Hvørt land, vit vitja, er venjing til næsta land, vit skulu hava konsertir í,

leggur hann afturat.

Venjing ella ikki. Dubliners duga at syngja og spæla. Og fólk tíma at lurta eftir teimum. Ikki bara tey, sum vóru ung tá í trýssunum, men eisini tey, sum nú eru ung og blaðung. Tey blaðungu hava tikið Dubliners til sín, eftir at bólkurin spældi saman við punkarunum The Pogue.

— Eg havi frætt, at tit skulu til Sovjetsamveldið?

— Ja, tað havi eg eisini hoyrt, og tað gleða vit okkum til, sigur Séan Cannon, sum hevur ferðast um allan heimin saman við Dubliners.

Jólafrí á Kuba

Tað var tó ikki sum ein Dubliner, Séan var á Kuba á jólum og nýggjársinum. Hann var sum vanligur ferðamaður.

Séan brúkar Kuba sum dømi um, at sjónarmið hansara um, hvussu vit eiga at innrætta okkum her á jørðini, eru ikki ljósareyðir dreymar einans.

— Á Kuba liva og virka fólk við ymsum húðarliti saman. Tey tosa sama málið og eru nú sameind um eittans mál: at byggja upp land teirra.

Séan hevur betri hug at tosa um støðuna í heiminum, um framtíðina, enn um The Dubliners.

Hann sigur, at ongin mentan hevur rætt til at kúga eina aðra. Allar hava sama rætt.

— Tá tú kemur í onnur lond, noyðist tú at góðtaka, hvussu fólk eru har. Hetta hevur lyndi til at verða gloymt, nú ferðafólkavinnan ger so nógv um seg. Hvi skulu til dømis vera enskar pubbir á Costa Brava?

Séan stúrir fyrri, Turkaland fær somu lagnu sum hini londini við Miðalhavið, nú ferðafólkavinnan, turisman, av álvara roynir at fáa fótin fastan har.

Turistainnrásin rakar til dømis djóralivið.

Sangarar eru ikki politikarar

Sangirnir hjá Dubliners eru ikki bara drykkjuvisur. Teir syngja eisini um samfelagsviðurskipti, finnst at, mótmæla.

— Men vit eru ikki politikarar, vit eru sang-

Barney McKenna

Myndir: Kalmar

arar. Tað er umráðandi ikki at blanda hesi bæði saman. Sangarar eru ikki politikarar, sigur Séan Cannon avgjörður.

Ein pallur er ikki rætta staðið hjá einum politikara, ikki rætta staðið at umvenda fólk, heldur hann. Men listafólk hava so sanniliga eisini skyldu til at gera vart við áskoðanir, at fáa fólk at hugsa.

— Og hetta gera vit í The Dubliners. Í staðin fyrri at syngja um »The Boy and Girl Situation« alla tíðina, syngja vit um tann mangan harða veruleika, um vandan, um hvørvið er í til dømis.

Og hesum hava fólk um allan heim viljað lurtað eftir, higartil í yvir 25 ár. Og tey lurta enn.

Dubliners hava kanska ongantið verið so væl umtóktir sum nú. Serliga í teirra egna landi, Írlandi, eru teir nú vorðnir rættiliga væl dæmdir.

Og í Føroyum vóru tey ovurfegin, sum hava biðað eftir teimum síðani eina ferð í trýssunum. Og eisini nógv, sum tá ikki vóru fædd.

Allir aldursbólkar vóru umboðaðir á Hálsi friggjakvöldið og leygarkvöldið.

hd

John Sheahan

